

EU SUNT MARGOT

Daria Voinea¹

Lăsăm în urmă un trecut și o cameră goală. Corpul și suflul îmi tremurau ușor, dar mâna mea era strânsă pe mânerul valizei, pe tot ce se putea întâmpla. Scara blocului era îmbibată de un aer ușor greoi, încețoșat de fumul de tutun al vecinilor de mai sus. Iar prin geamurile largi, ușor pătate de stropii de ploaie din noaptea trecută, se întrezărea un oraș pustiu, pe străzile cărora, totuși, umblau sute de oameni în grabă. De cum aș fi coborât ultima treaptă, pășind afară cu sfială și încordare, aș fi devenit și eu un mic punct pe harta nesfârșită a străzilor întortocheate, umblând în neștire. Poate apăsată de timp pentru a-mi găsi taxiul trimis special pentru mine, am lăsat în urmă acel mic loc unde foșnetul a doi iubiți se lovea de pereții goi. În seara ce tocmai se încheiase mi-au trecut mii de scenarii înfime prin gând. Nu am reușit să aleg doar unul care să mă definească în ceea ce simțeam, asta doar pentru faptul că simțeam atât de multe, mă mișcam suav printre dorințele mele ce păreau de neatins, iar ceasul mai bătea încă și încă un minut până când aveam să-mi iau zborul din cuibul gândirii. Vremea era mohorâtă, dar eu o iubeam așa, imperfectă cum părea. Pe lângă brațul meu acoperit de mâneca unui palton într-o nuanță închisă de smarald, au trecut doi tineri. Am tras cu urechea fără să vreau. Părea rușinos din partea unei domnișoare să se amestece în inimitatea conversației a doi necunoscuți, dar nicidecum nu îmi puteam stăpâni dorința. Erau grăbiți și mergeau în pas aproape alergător. Se vedea că bruma nu le priește și nici nu erau încântați de mersul ușor și lin prin stropii mici de ploaie. Dacă aș fi fost în locul lor, Doamne, cât de încet aș fi mers. Intenționat mi-aș fi oprit pașii pentru a simți fiecare rouă cum mă atinge și se scurge ușor prin părul buclat. M-aș fi oprit să simt răcoarea umedă smulsă dintr-o poveste tomnatică, să opresc pasul în loc și lumea pentru ploaie, pentru vremea asta liniștitoare. Nici nu mi-ar fi părut dacă trebuia să ajung la timp undeva, dacă destinul meu ar fi contat de un minut întârziat. Eu aș fi mers încet, plutind pe străzile umede și încețoșate ale Parisului. I-am auzit spunând: *Ce folos ar mai avea soarele pe cer, dacă nu strălucește?* Abia așteptau iarăși lumina puternică de foc, căldura, dar nicio picătură de ploaie. Eu, în sinea mea, mă întrebam când vor învăța oamenii să iubească un ton întunecat în nuanțe de gri imperial, un tablou mohorât al fiecărei amintiri uitată în timp. Dacă ar fi să ne gândim așa, ce sens am mai avea noi pe scena asta a vieții, dacă suntem uneori triști, plângând, dacă nu radiem în fiecare zi de fericire orbitoare, nu? Taxiul ajunsese deja în fața mea, oprit cu un zbucium asurzitor. S-a dat jos un domn respectabil, impozant aș putea spune, purtând o uniformă clasică, exclusivistă. Butonii cămășii sale erau argintii, perfect strălucitori, precum zâmbetul său politicos. M-a îndrumat să intru în mașină, deschizându-mi cu atenție portiera. Mai apoi a pus în portbagaj

¹ Studenta Anul I.

valiza mea în care erau aruncate câteva rochii și multe, dar multe speranțe. Și-a întors privirea spre mine cu o bucurie debordantă, de parcă el ar fi fost cel entuziasmat să ajungă la destinație.

- Încotro, draga mea?

- Acolo departe, unde pot să-mi agăț visurile într-un cui și să spun că am reușit. Am rostit încâlcită printre cuvinte, cu un zâmbet copilăresc, neintenționat.

Era mirat de duișia cu care o spusese și în același timp, dornic să-mi răspundă cu același tip de surâs șăgalnic.

- Deci, să-nțeleg că mergem spre Lyon, nu?

- Nici eu nu o puteam spune atât de bine. Așa să fie!

Am mers de parcă pluteam printre propriile dezamăgiri și ispite, dar simțeam cu atât de multă concretețe tumultul zvăpăiat al adrenalinei ce bătea cu intensitate în tot trupul meu. Urca încet până în vârful capului și cobora brusc, atunci când încercam să revin la realitate. Fericirea interioară pe care o simțeam acum atingeau cote inimaginabile, ceva ce se simte doar atunci când înveți că ești, nu doar că ești viu. Pomii fugeau și ei odată cu mine atunci când privirea îmi era furată de lumea de dincolo de geamul mașinii, iar inflexiunile inimii mele erau armonioase, erau desăvârșite în mâinile unui univers frumos. De multe ori, stând în camera rece ce-mi încălzea totuși spiritul spre visare, îmi imaginam atât de bine fiecare detaliu al aventurii. Nu conta ce era, îmi doream doar să fie. Orice. Proiectam mii de gânduri pe pereții albi și îmi plăcea să aleg câte unul, să mă aflu în el și mai apoi să îl transpun în viziunea lumii pe care o vedem cu toții. Drumul a fost ca o pală de vânt, mi-a spulberat repede emoțiile unui nou început și, iată-mă ajunsă în fața hotelului. Ce să vezi? Era o clădire superbă, în nuanțe de maro deschis, un apanaj al rafinamentului, o dulce armonie de natural și aristocrat. Lumina frumos în fiecare seară și parcă mă îndemna să-mi petrec cât mai multe zile pe holurile lungi ale acestuia, dar și în mica cafenea cu vedere spre bulevardul însoțit. Din prima zi în care am sosit, am fost primită cu atât de multă atenție. Era locul perfect unde să mă simt în siguranță, să îmi petrec fiecare clipă într-o armonie perfectă înainte de a începe expoziția. Am intrat în camera luminoasă de hotel, un minunat ansamblu de nuanțe de albastru și gri. Camera 240 avea să adăpostească poveștile mele ce vor urma în scurta perioadă de timp cât voi fi acolo. Mi-am așezat bagajele cu grijă în colțul camerei, am aruncat dezordonat pe un umerăș de catifea paltonul greoi de lână și m-am îndreptat în pași de vals spre balconul mic și plin de flori proaspăt culese din grădina interioară a hotelului spre care aveam vedere. Mi-am luat câteva clipe de liniște doar pentru mine, de neîmpărțit cu nimeni altcineva. Aveam nevoie să pun în ordine fiecare detaliu. Totul părea calm, bine stabilit, nu simțeam zbuciumul evenimentelor care putea apărea. Cred că eram mult, dar mult prea calmă și mă întrebam indignată, de ce? Nu puteam să-mi explic calmitatea, însă știam că odată ce voi pași afară din hotel dimineața următoare, șirul vieții avea să alerge din ce în ce mai repede, atât de greu de oprit. Va începe să se desfășoare asimetric punându-mi inima să fugă și ea la fel de repede. Așa că în această seară, m-am hotărât să stau cu privirea pierdută printre

stelele cerului negru-albăstriu, să-mi simt fluctuațiile liniștite ale respirației, să vizualizez un câmp imaginar al propriilor simetrii. Pentru un moment uitasem de cursurile ce mă așteptau acasă, de îndatoririle ei și de Mathis. Uitasem de toți și de toate, asta poate pentru că nu mai reprezentau un principal aliat în propria conștiință. Nu îmi mai era dor de ochii săi, nici de prezența lui. Nu mai așteptam cu nerăbdare să îl revăd pe holurile facultății, de parcă îl uitasem complet. Ființa sa se disipa undeva într-un abis profund. Nu înțelegeam cum o persoană care obișnuia să fie constantă în gândul meu, acum nu mai însemna nici un sfert dintr-unul. Oare iubirea pe care o simțeam atunci nu era iubire? Atunci, cum putem ști cu adevărat că iubim? E un lucru cu două fețe, atât de înșelător, dar oare, de ce mă înșela pe mine așa? Dacă atunci nu țineam la el cu adevărat, când îmi trezea în fiecare clipă dorința de a-l revedea, când îmi tresărea inima când îi întâlneam privirea, atunci cum știu că țin întru totul la cineva? Oare mă înșel singură în negura asta insuportabilă a atașamentului față de un altul? Cum a dispărut din mintea mea atât de îmbătată de dragaoste și s-a mulat pe amintirile trecutului? Sunt atât de multe întrebări la care nu-mi pot răspunde și nici nu știu dacă aş putea vreodată să o fac. A fost cândva ceva, iar acum nu mai întrezăresc nimic. Absolut nimic. Poate o mică admirație pentru omul acesta minunat care se diferențiază de toți ceilalți prin tot ceea ce face, un om cu atâta bunătate pe care o emană prin toți porii și care se face plăcut oricui, pentru că nu a fost niciodată banal. Îl lăsam în trecutul meu zbuciumat și controversat cu umilința și tristețea că el nu a știut niciodată nimic din toate acestea. Îl lăsam acolo, pentru că nu îl puteam târî mai departe în viața mea cu o turnură neașteptată. Poate asta a fost o simplă scânteie adolescentină pe care o simțim cu toții măcar o dată în viață. Un sentiment trecător, dar care schimbă ceva din noi în momentul în care apare. Se pare că oamenii pot iubi în atât de multe feluri distincte și surprinzătoare, cu atât de mult patos și afecțiune, pentru mai mult sau mai puțin timp. Cine poate ști cu adevărat câte iubiri și tristeți ne sunt sortite de acum înainte? Timpul le descoperă pe toate și ne lasă pe noi acoperiți cu gustul amar a ceea ce a fost și nu va mai putea fi vreodată. Aparent, inima mi-a spus în această seară că sentimentele vin și pleacă. Intră cu tropot în sufletul tău, își scutură rămășițele de pe talpă, făcând dezordine și haos, iar apoi pleacă mai departe. Iubirea ne îmbată, ne distruge, ne refacă și ne distruge din nou. Un cerc închis și inevitabil. Aveam nevoie de altceva, de ceva ce încă nu știu sigur că voi găsi. Dar, totuși, acum, nu îl mai văd ca pe o pură aventură a conștiinței, ci pur și simplu ca pe acela care cândva a reușit să cutremure o parte din mine.

Trecuseră doar câteva săptămâni de când mă aflam departe de casă, de locul meu intim și bogat în esențe tari de acuarele. Mă simțeam străină într-un loc pe care începeam să îl ador cu fiecare clipă ce trecea. O străină care se simțea în siguranță, de parcă ar mai fi călătorit aici cândva, poate într-o altă viață. Simțeam cum dorul mă apăsa din ce în ce mai puternic. Erau doar câteva săptămâni, care se puteau transforma atât de repede în luni sau poate, cine știe, în ani. Îmi era dor de casă, de acasă, de cofetăria de lângă blocul modest în care locuiam singură de la începerea facultății. În fiecare joi, la ora 10:30 aveam prima mea pauză, așa că fugeam pe străzile întortocheate, la fel de repede precum băteau acele ceasornicului. Ajungeam în grabă la cofetăria mea preferată. De cum intram pe ușa mică, cu un geam vetust, mozaical,

îmi aruncam privirea spre standul din stânga. Acolo așteptam de fiecare dată să găsesc prăjiturile cu beza, nucă și gem de caise. Preferatele mele!

- O cutie mare pentru Margot! Sau azi, să punem două? Sau trei? Ți-ar prinde bine puțină dulceață, dragă. Era replica mea preferată pe care o auzeam în fiecare joi la unsprezece fără un sfert.

Cofetăresele mă știau atât de bine, devenisem una dintre cele ale casei. Nu reușeam să zic nici măcar bună dimineața și cutia cu prăjituri era deja pe jumătate ambalată pentru mine. Atât de multă grijă din partea unor străine, dar care mă considerau atât de apropiată, doar pentru faptul că iubeam ceea ce adorau și ele atât de mult. Iubirea și plăcerea pe care le împărtășim cu ceilalți ne aduc atât de aproape, e de neimaginat. Sunt sute și mii de lucruri care ne pot face atât de frumoși și uniți, trebuie doar să le vedem. Și eu vedeam atât de clar, înfruptându-mi privirea din luciul bezelei.

- Îți mulțumesc Grace! Viața mea nu ar putea fi mai dulce de atât! Trebuie să fug. Cursul începe în 15 minute și nu îmi permit să întârzii. Bine, pentru prăjiturile atât de prețioase făcute de mâinile tale pricepute, totul poate aștepta. Ne-am zâmbit larg, de parcă ochii ei îmi transmiteau atât de clar o îmbrățișare strânsă, ca de la o mamă la o fiică.

- *Ce oameni frumoși!* Îmi spuneam de fiecare dată când întâlneam transparența și sensibilitatea unora precum Grace. Îmi făceau ziua încărcată de iubire, de liniște și de speranță. Eram încărcată în atât de multe feluri speciale, pentru că energia lor deosebită mă făcea să simt bucuria de a trăi. Cu cât înveți să ai răbdare cu cei de lângă tine și să îi descoperi, cu atât realizezi cât de speciali sunt. Sunt buni și fericiți, au infinite trăiri de oferit. Rămâne doar să ne deschidem în fața celor ca ei și să avem încredere că timpul ne va arăta adevărata față a lor.

Îmi era dor și de mirosul de cafea cu lapte de lângă casă, dar toate aceste amintiri nu aveau rolul să mă împiedice. Așa că, poate trebuia să încep să-mi construiesc propria casă pe oriunde ajungeam. Amintirile le luam într-un bagaj, însă, totuși, prăjiturile lui Grace cu beza nu se găseau așa ușor, în orice cofetărie din Lyon. Atunci când mă voi întoarce acasă, nu voi vedea nici străzile, nici parcurile, sau scările de bloc, picioarele mă vor duce spre cofetăria ei. Voi avea nevoie de energia ei, de dulciurile savuroase și de atmosfera îmbibată în miros de boabe de cafea.

De dimineață am fost trezită de un miros subtil de cafea proaspăt măcinată. Îmi pigmenta sufletul cu atât de multă fericire, dar cred că și eu i-am îmbiat sufletul tânărului ce a adus micul-dejun pe masă. Se uita mult prea duios spre mine, de parcă privirea i-a fost pierdută în alte colțuri ale inimii, decât în cele de serviciu. Nu înțelegeam de ce îi păream așa dragă, de ce i-am distras privirea care părea puțin pierdută în decolteul subtil adâncit al îmbrăcăminții mele. După ce plecaseră, mi-am văzut reflexia în oglindă. Ieșisem din dormitor în furoul negru de mătase și aveam părul prins într-un coc răvășit. Tentația era mare, pentru că o simplă dantelă și naturalețea chipului de dimineață pot părea de-a dreptul ispititoare. I-am zâmbit

cald, ca de obicei. Același zâmbet tipic pe care îl ofeream oamenilor pe care îi simțeam blânzi și iubitori. Dragostea se răspândește atât de ușor, e grozav de contagioasă. Însă ador să fiu bolnavă de iubire, așa o boală chinuitoare în care simți febra de a exista prin amorul pur. Voiam să fiu bolnavă de iubire, singurul chin, dulce-amar pe care l-aș putea suporta. Dimineața aceasta aducea cu sine ceva nou, un aer proaspăt pe care adoram să îl sorb adânc. M-am apropiat de ușile largi și înalte ale balconului modest. Era soare și se vedea atât de clar, atât de frumos. Totuși, norii picurau încet, ușor, de parcă nu doreau să fie auziți. Suflarea mea părea a fi pe același ritm cu cel al ploii. Mă simțeam îmbătăată de fericirea care mi se oferea, ceva atât de simplu, de natural, ușor de observat. M-am sprijinit câteva minute bune de rama geamurilor mari, ceașca de cafea în mâna mea dreaptă și bucuria în tot trupul. Balcoanele mici erau împânzite de haine colorate puse la uscat. Oamenii alergau dintr-un colț în celălalt al caselor, un altul își uitase ibricul de cafea pe foc, începuse să bolborosească. Câțiva oameni în costume apretate se grăbeau pe strada largă ce ducea spre o clădire înaltă de afaceri. Uite-mă pierdută într-o realitate care îmi plăcea la nebunie. Realitatea asta, mi-aș dori să o simt în fiecare dimineață, să nu fie nevoie să îmi închipui toată frumusețea lumii într-un vis.

- *Hai, Margot, nu mai visa cu ochii deschiși. Avem lucruri de făcut! Mi-am spus cu voce tare, rotindu-mă ușor înăuntrul camerei, lăsând ploaia și soarele să acopere tot și toate în continuare.*

A trebuit să îmi grăbesc fiecare gură de cafea, pentru că nu doream sub nicio formă să fiu în întârziere. Astăzi, trebuia să o întâlnesc pe Ellora în sala unde va avea loc expoziția. Doar zațul de cafea și o urmă fină de zahăr brun au mai rămas în ceașca de cafea. Așa că, m-am ridicat și am îmbrăcat un costum negru ce îmi îmbrățișa perfect formele corpului. O eșarfă din mătase îmi gătuia puțin suflarea. Sau cred că mai mult emoția era de vină. Da, cred că ea. Cu un taxi prins în grabă, cu mult zgomot de pe străzile mult prea aglomerate ale orașului și același dosar dezorganizat în brațe, am ajuns la destinație. Ellora era deja acolo, o figură impunătoare, dar suavă în acea rochie galbenă de voal care se mișca atât de frumos în pala vântului cuminte. Ar fi trebuit să fiu mai atentă pe unde călcam, să fiu atentă la pietrele cubice ale aleii, dar privirea mea era ca de obicei distrasă și uimită de senzualitatea materialului și de frumusețea fiecărei mișcări. Era un defect feminin, o divinizare sublimă a detaliilor. O clădire enormă ce mă făcea să mă simt atât de mică, atât de neînsemnată. Era o desfătare a privirii, arhitectura sublimă și frumos conturată, marmura ce strălucea atât de puternic și scările bătute de miile de pași ce le-au urcat și coborât. Părea una dintre cele mai frumoase și grandioase clădiri pe care le văzusem până acum. Nu-mi venea să cred că, peste câteva zile, eu voi intra acolo, iar tablourile mele vor fi expuse chiar acolo. Eram mai entuziasmată ca niciodată și se putea citi asta atât de ușor în ochii mei.

- *Repede, Margot! Avem multe de vorbit astăzi!*

Cât de frumoasă putea să fie această femeie plină de mister, de bucuria de a fi explozivă, de a fi stăpână pe propriile puteri. Simțeam că voi fi atât de apropiată de ea, de parcă ceva trebuia să ne lege. Ea mi-a deschis un drum și trebuie să merg cu mândrie pe acesta, fără să o dezamăgesc. O știam de puțin timp, și totuși, simțeam că o știu de o veșnicie. Diferența de

vârstă dintre noi o putea face pe ea mamă, și pe mine, fiica ei. Dar asta nu conta nici măcar puțin, pentru că anii noștri se îmbinau atât de plăcut, fără discrepanțe. Dacă mi-aș fi imaginat mai bine, chiar mi-ar fi plăcut să o consider ca pe o a doua mamă sau ca pe o mătușă apropiată ce mă ținea în grija sa de mult timp. Nu știam încă dacă și ea simțea atașamentul puternic dintre noi sau dacă încă mă privea ca pe oricare client al său, un tânăr talent care avea nevoie de sprijin și îndrumare. Ridurile subtile de la colțurile ochilor trădau anii trecuți și viața zbuciumată, cu nopți nedormite și multe responsabilități. Dar totul era mascat atât de frumos, de natural și firesc. Era tânără, pentru mine era o floare proapsătă în bătaia soarelui de primăvară. Ascundea totul cu atâta măiestrie, de la vârsta pe care o avea până la nemulțumiri, tristeți sau bucurii mult prea mari, greu de stăpânit. Puteam să simt cum îmi citește gândurile, cum poate afla ușor tot ce simt. Iar toate astea, pentru simplul fapt că și ea fusese odată ca mine. Fusese la fel de tânără și neinițiată în tainele vieții. Simțise aceleași lucruri, aceleași bucurii și tristeți. Iar acum era aici, lângă mine și mă învăța cum să cresc frumos, uitându-se în ochii mei ca într-o oglindă, pentru că se privea pe sine cu treizeci și șapte de ani în urmă. Pășeam amândouă în aceeași cadență, simțind fiecare o emoție greu de definit; eu cu gândul la ce aș putea face greșit și totuși cum să evit asta, iar ea cu gândul că are în propriile mâini o responsabilitate atât de mare. Două necunscute, provenind din lumi distincte, dar care acum, luptau în aceeași direcție a destinului.

M-am așezat timid la masă, pentru că încă nu înțelegeam cât de obositoare ar putea fi o lume ca aceasta. În jurul mesei ovale, stăteau încă doi domni și o doamnă, figuri destul de obosite, neîncântate de încă câteva ore de muncă. Și pentru cine? Pentru o tânără la început de drum. Le părea patetic. Totuși, o simțeam pe Ellora lângă mine, pregătită să mă susțină, chiar dacă nu voia să lase de văzut compasiunea ei pentru mine. A scos pe masa din lemn nefinisat, câteva dintre schițele din sala mare în care vor fi expuse tablourile. Ceilalți își învărteau interesul în jurul statisticilor și al cifrelor.

- Foarte bine, Margot. Avem o oră la dispoziție să lămurim tot ceea ce avem de făcut, spuse Ellora cu o voce caldă, dar totuși impunătoare, care făcu pe toată lumea să își ridice privirea din foile decolorate.

- Nu sunt foarte multe lucruri care ar trebui să îți dea prea mari bătaii de cap. De cele grele ne ocupăm noi, stai fără grijă. Tu trebuie să te ocupi de creația ta și nimic mai mult.

Zâmbeam cu reținere, și totuși mă simțeam atât de liniștită. Doar eu și arta mea. Atât.

- Totul va începe la ora 20:00, însă tu vei fi acolo la ora 19 și 25 de minute, fără pic de întârziere. Punctualitatea este cheia. Mă rog, una dintre multe alte chei ale succesului, dacă le putem spune așa... Ținuta impecabilă, îți va fi lăsată în fața camerei de hotel la ora 18:00. Unele detalii pot părea obositoare, dar răsplata va fi pe măsura așteptărilor. Vei primi un orar cu desfășurarea fiecărei etape înainte de a pași pe covorul roșu și de a-i întâmpina pe invitații Galei.

- *De a-i întâmpina?* Sala a început să se învârtă odată cu mine, să se rastoarne cu susul în jos, să mă acopere și să mă apese. Dar, poate înțelesesem greșit. Mințile noastre ne joacă atât de multe feste.

- Vei fi și gazda acestei seri, pe lângă faptul că cinci dintre picturile tale vor fi afișate în holul principal. Un început bun și promițător pentru cineva care râvnește atât de mult la o evoluție răvășitoare. Ești de acord cu mine, nu?

- Desigur că sunt. Cum aș putea să nu fiu? Recunoscătoare pentru tot ce mi se oferă și pregătită să dezvălui oamenilor o parte din rodul muncii mele, așa voi păși în seara Galei, cu certitudinea că nu voi dezamăgi.

Și totuși, cine era atât de sigur că nu voi dezamăgi sau că totul va fi perfect? Nimeni. Nici eu, nici ei. Dar uneori, astfel de minciuni ne ajută atât de mult să transformăm totul într-o certitudine. Ar trebui să ne mințim uneori că știm să iubim și să fim buni. Poate doar așa vom ajunge să fim.

Ellora era încântată de tot ce se întâmpla acum, aici. De faptul că totul părea să fie fără greșală, organizarea era realizată de cei mai buni, iar eu păream că mă descurc la toate. Cu toate acestea, ea continuă să ducă discuția mai departe, cu un ton ușor grăbit, pentru că timpul se scurgea din ce în ce mai repede.

- Vei fi îndrumată spre locul în care tablourile tale vor fi expuse, dar nu trebuie să îți faci griji. Vei recunoaște totul din prima secundă. Să nu te intimideze nici pe departe, figurile celorlalți patru invitați ai serii, căci sunt oameni comuni, care totuși se cred cu zece capete pline de infatuare... Am început cu toții să râdem subtil.

- Totul este atât de clar, Ellora. Îți mulțumesc! Am strâns-o ușor de mână pentru a-i oferi validarea sentimentelor mele de prețuire deplină și le-am zâmbit larg celor ce se aflau lângă noi.

- Ești o fată bună, Margot. Nu lăsa lumea asta să te schimbe sau să te înghită cu totul. Nu merită, pentru că ești de abia la început de drum. Pentru asta suntem noi azi aici, pentru a te ghida. Altceva nu ar mai fi de adăugat, așa că voi spune să încheiem totul acum pentru ziua de azi. Cu cât căutăm mai multe probleme, cu atât ele se vor multiplica. Deci să lăsăm totul așa cum a fost pregătit, căci va fi perfect.

Ne-am luat rămas bun unii de la ceilalți, iar fiecare și-a continuat ziua în propriul său fel. Ellora și-a continuat viitoarele întâlniri și programări rămase pentru acea zi, ceilalți poate se grăbeau nespun să ajungă la familiile lor, sau poate se grăbeau să prindă ultimul macaron cu ciocolată de la cofetăria de peste drum. Se făcuse târziu, iar eu mă îndreptam spre micul meu fort, acolo unde aveam nevoie să mă pregătesc pentru următoarele zile.

Azi, sunt doar eu cu mine. Dar ce prezență excentrică voi fi în această seară, mi-am spus în gând și am mers la pas în continuare, pregătită să-mi înec gândurile într-o cupă de vin spumant și câteva pișcoturi.